

ΒΛΕΠΕΙΣ ΚΑΝΕΝΑΝ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΙΣ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ ΜΑΣ;

Δε βλέπουμε ούτε τανκς, ούτε στρατό, ούτε αεροπλάνα να βομβαρδίζουν τις γειτονιές μας. Πόλεμο ανάμεσα σε στρατούς δεν έχουμε σίγουρα (ακόμα τουλάχιστον). Έχουμε όμως έναν άλλον πόλεμο. Έναν κοινωνικό πόλεμο που ξεδιπλώνεται δίπλα μας όταν πολλοί κοιμούνται ήσυχοι. Και όταν αρκετοί από εμάς την ίδια ώρα δεν κοιμούνται ήσυχοι. Ο πόλεμος των πλούσιων απέναντι στους φτωχούς, των κυρίαρχων απέναντι στους υποτελείς δεν γίνεται μόνο με τα όπλα. Γίνεται με την ιδεολογία του έθνους, με την διάχυση του ρατσιστικού και σεξιστικού μίσους, με την ανάπτυξη και το *airbnb*, με την αστυνομία, με τον τσαμπουκά και τον εκβιασμό στους χώρους εργασίας.

«Παράνομος που υπάρχουν»

Η «Συνέλευση Άλσους Παγκρατίου» δημοσιοποίησε πριν από μερικές εβδομάδες μια ακόμη στιγμή αυτού του πολέμου που ασκείται πάνω στα σώματα μεταναστών εδώ στη γειτονιά μας, στο Αστυνομικό Τμήμα Παγκρατίου. Εκεί κρατούνται μετανάστες χωρίς χαρτιά με προβλήματα υγείας σε άθλιες συνθήκες. Το κράτος και οι νόμοι του το ονομάζουν «διοικητική κράτηση». Δηλαδή, κράτηση επειδή δεν έχεις έγγραφα που να αναγνωρίζουν την ύπαρξη σου απέναντι στο κράτος. Φυλάκιση χωρίς δικαστικές αποφάσεις, χωρίς ποινικά αδικήματα. Χιλιάδες μετανάστες/ριες κρατούνται με αυτό τον τρόπο στα Α.Τ. στις πόλεις μας και στα κέντρα κράτησης, ενώ αρκετοί δολοφονούνται με τον έναν ή τον άλλον τρόπο μέσα σε αυτά (ακόμα κι αν έχουν χαρτιά), όπως ο Νιγηριανός Εμπουκά Μαμασουμπέκ, 34 ετών στο Α.Τ. Ομόνοιας στις 8 Φλεβάρη.

*Από την παρέμβαση στις 28/3/19 στο Παλαιό Δημαρχείο
Υμηττού όπου ακυρώθηκε η ομιλία Βελόπουλου.*

Ο εθνικισμός βλάπτει σοβαρά την υγεία

Τους τελευταίους μήνες με την ανακίνηση του «Μακεδονικού» εθνικιστές, παπάδες, στρατιωτικοί και άλλοι υπέρμαχοι του «Πατρίς-Θρησκεία-Οικογένεια» προσπάθησαν να διασπείρουν το μίσος τους με τα συλλαλητήρια για το όνομα. Στα σχολεία, τον χώρο που η σύγχρονη καπιταλιστική κοινωνία έχει ορίσει για να φυλακίζει, πειθαρχεί και εκπαιδεύει τα παιδιά της, έγινε επίσης προσπάθεια να γίνουν καταλήψεις για το ίδιο θέμα με σκοπό να δημιουργηθούν πυρήνες νεολαίας που να προωθούν το μίσος των ντόπιων προς τους “ξένους”.

Παράλληλα, τους τελευταίους στον Υμηττό ο δήμαρχος Σταυριανουδάκης (που θα είναι υποψήφιος με τη ΝΔ στις ερχόμενες εθνικές εκλογές) έδωσε 3 φορές άδεια σε διαφόρων ειδών εθνικιστές για να κάνουν το ίδιο μέσα από εκδηλώσεις, χρησιμοποιώντας έναν δημοτικό χώρο στο ισόγειο του Παλαιού Δημαρχείου Υμηττού. Δηλαδή, σε χώρο που ανήκει στους κατοίκους της περιοχής. Συγκεκριμένα, στις 5/11/18, στις 26/01/19 και στις 28/3/19 έδωσε αντίστοιχα άδειες σε Μακεδονομάχους, στην «Ελλήνων Συνέλευσις» του Σώρρα και στον Βελόπουλο με το κόμμα του «Ελληνική Λύση». Καμία από αυτές δεν πραγματοποιήθηκε τελικά (θα εξηγήσουμε πιο κάτω το «γιατί»);).

Αυτή η στήριξη σε φασίστες όμως, είτε με το χώρο που έδωσαν τα συλλαλητήρια, είτε με το χώρο που δίνουν οι επίσημοι φορείς, πήρε μορφή όταν στις 3/4/19 το βράδυ περίπου 30 άτομα, ηλικίας μέχρι 20 ετών, επιτέθηκαν σε τέσσερις πακιστανούς στο πάρκο Πέτρου και Παύλου στον Υμηττό, οι οποίοι φιλοξενούνται σε δομή ασυνόδευτων ανήλικων εκεί κοντά. Δηλαδή, παιδιά που δεν έχουν την υποστήριξη ούτε γονιών, ούτε άλλων είτε γιατί έχουν πεθάνει στον πόλεμο, είτε γιατί τους έχουν χάσει στο δρόμο της μετανάστευσης, βρέθηκαν χτυπημένα στο νοσοκομείο. Αυτό είναι το πρόσωπο του φασισμού.

Η εργασία ΔΕΝ απελευθερώνει

Οι συνθήκες εργασίας, το επίπεδο του μισθού, οι καφρίλες μικρών και μεγαλύτερων αφεντικών είναι δυστυχώς γνωστές σε όλες μας, δε χρειάζεται να επαναλαμβάνουμε τα αυτονόητα. Τα ίδια ισχύουν και στις γειτονιές των ανατολικών όπου ζούμε και δραστηριοποιούμαστε. Ξέρουμε για τις συνθήκες εργασίας στα Jumbo, γνωρίζουμε πιο παλιά τι γινόταν στην κλινική της Euromedica με απλήρωτες νοσηλεύτριες για χρόνια, πρόσφατα απασχόλησαν και τα media οι συνθήκες εργασίες στα My Market ή πιο παλιά στα market in. Το πιο πρόσφατο παράδειγμα, που έγινε γνωστό μετά από διεκδίκηση των δεδουλευμένων από εργαζόμενη και την πρωτοβουλία αγωνιζόμενων είναι η περίπτωση του παιδότοπου «Φρουτοπλανήτες» που βρίσκεται στο εμπορικό (στα Village) στην Υμηττού 108-110. Εκεί όχι μόνο «τηρούσε τον κανόνα» των απλήρωτων υπερωριών, της μαύρης εργασίας και της εντατικοποίησης της εργασίας (κάνοντας δουλειές πέρα από τις συμφωνημένες) αλλά εφάρμοζε και μια ειδική, ρατσιστική πολιτική απέναντι στους μετανάστες γονείς (βάζοντας τους να προπληρώσουν την 1 ώρα παραμονής των παιδιών τους, ενώ για τους έλληνες επιτρεπόταν 2 ώρες και πληρωμή μετά).

Από τα αστυνομικά τμήματα και τα κέντρα κράτησης μεταναστών ως τα σχολεία και τα πάρκα και από τους χώρους εργασίας μέχρι τις παρενοχλήσεις και τις κακοποιήσεις των γυναικών στα λεωφορεία και το δρόμο από άντρες, ένας καθημερινός πόλεμος μαίνεται από τους μικρούς και μεγάλους εξουσιαστές αυτού του κόσμου.

ΕΜΕΙΣ

ΔΕ ΘΕΛΟΥΜΕ ΠΟΛΕΜΟ

(αλλά δε θα κάτσουμε και με σταυρωμένα τα χέρια)

Δε μας αρέσει ο πόλεμος, δεν τον απολαμβάνουμε. Είμαστε υποχρεωμένες και υποχρεωμένοι όμως να πάρουμε θέση απέναντι του. Να φανερώσουμε την αδικία του, να οργανώσουμε τις άμυνες μας και να χτίζουμε βήμα βήμα έναν άλλο κόσμο ελευθερίας κι αλληλεγγύης.

Δεν αναφέραμε τις στιγμές αυτού του πολέμου για δημοσιογραφικούς λόγους. Τους αναφέραμε για να δείξουμε και τον δρόμο για τις απαντήσεις που δίνουμε. Στις εθνικιστικές καταλήψεις οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι στις γειτονιές στήριξαν με διάφορους τρόπους την αποτροπή τους. Πρωτίστως, υποστηρίζοντας τους μαθητές και τις μαθήτριες που ανέλαβαν να στήσουν ανάχωμα απέναντι στο φασισμό. Παράλληλα, σε διάφορα σχολεία μοιράστηκαν έντυπα αντιφασιστικού και αντισεξιστικού χαρακτήρα σε μια προσπάθεια ουσιαστικής επαφής με τις μαθητικές κοινότητες. Αυτή τη προσπάθεια πρέπει να την συνεχίσουμε.

Αγωνιζόμενοι/ες από αυτοοργανωμένα εγχειρήματα και αναρχικές ομάδες από τις ανατολικές και νότιες, κυρίως, γειτονιές της Αθήνας έδειξαν στον δήμαρχο Υμηττού ότι δεν υπάρχει χώρος εδώ για φασίστες. Και στις 3 περιπτώσεις που αναφέραμε οι «εκδηλώσεις» ακυρώθηκαν με τον έναν ή τον άλλο τρόπο από παρεμβάσεις αυτού του κόσμου. Πραγματοποιήθηκε, επίσης, παρέμβαση στη γειτονιά του Υμηττού με μαζικά μοιράσματα και συγκέντρωση στην πλ. Υμηττού στις 20/4/19 ως μια μικρή απάντηση για την επίθεση που δέχτηκαν οι μετανάστες μαθητές.

Μέσα από ανάλογες πρωτοβουλίες ανθρώπων που αυτοοργανώνονται σε συνελεύσεις και στέκια της γειτονιάς αναδείχθηκαν οι εξουσιαστικές σχέσεις που ασκούνται πάνω στα σώματα των καταπιεσμένων, είτε στο Α.Τ. Παγκρατίου, είτε στους εργασιακούς χώρους.

Τα παραπάνω γεγονότα αποτελούν κάποια μόνο παραδείγματα του πώς εμφανίζονται οι διάφορες μορφές εκμετάλλευσης στις γειτονιές μας. Τα ρατσιστικά πογκρόμ, τα εργασιακά κάτεργα, οι φυλακίσεις των «ξένων» δεν είναι απλά εικόνες που βλέπουμε στην τηλεόραση. Όλα αυτά εμφανίζονται δίπλα από τα σπίτια μας, στους χώρους που δουλεύουμε ή που επισκεπτόμαστε ως πελάτες, στα μέσα μεταφοράς που χρησιμοποιούμε κ.ο.κ. Η εξουσία δεν εντοπίζεται μόνο στη βουλή και τα υπουργεία, αλλά διαχέεται παντού και διαπερνά όλες τις πτυχές της ζωής μας. Οι διάφορες σχέσεις εξουσίας απλώνονται πάνω στο έδαφος που ζούμε, καθορίζοντας τους όρους με τους οποίους επιβιώνουμε αλλά και τον τρόπο που δρούμε και σκεπτόμαστε, είτε αυτό σημαίνει ότι γινόμαστε κανίβαλοι που αρέσκονται στο να επιτίθενται στους αδύναμους, είτε ότι απλά αδιαφορούμε για αυτή την “φυσική τάξη πραγμάτων” και προσαρμοζόμαστε στην φρίκη της.

Από τη δική μας πλευρά, είμαστε πεπεισμένοι ότι μόνο η **αυτόνομη κοινωνική οργάνωση** και ο **αντιεξουσιαστικός αγώνας** μπορούν να απαντήσουν στον πολύμορφο πόλεμο που δεχόμαστε. Ακριβώς επειδή είναι πολύμορφος, οι απαντήσεις πρέπει να δίνονται συμπεριληπτικά και συνολικά, ακόμα και αν εμείς που απαντάμε δεν έχουμε πάντα άμεσο συμφέρον. Για παράδειγμα ένας αγώνας που φέρει ταξική δικαιοσύνη, αλλά δεν αναδεικνύει την έμφυλη καταπίεση που υπάρχει και μέσα στη δουλειά δίνει μισές απαντήσεις. Απαντάμε έτσι όχι μόνο επειδή η εκμετάλλευση αρθρώνεται με όλους τους τρόπους, αλλά και γιατί με αυτούς τους τρόπους απάντησης δείχνουμε και ποιος είναι ο κόσμος που προσπαθούμε να χτίσουμε: ένας κόσμος ισότητας, ελευθερίας χωρίς καμία εξουσία και καμία μορφή εκμετάλλευσης.

Πού θα δοθούν αυτές οι απαντήσεις;

– Εκεί που βιώνουμε την καταπίεση, δηλαδή εδώ, δηλαδή παντού.

Στις ανατολικές συνοικίες ζούμε, μεγαλώνουμε, καλούμαστε να αντιμετωπίσουμε τα ενοίκια που όλο ανεβαίνουν, τα μεροκάματα που όλο πέφτουν, τους δημόσιους χώρους να γίνονται όλο και πιο εμπορευματοποιημένοι, τους μαλάκες που βάζουν χέρι στα λεωφορεία και τα πάρκα, τους φασίστες που προσπαθούν με διάφορους τρόπους να πάρουν χώρο στις γειτονιές μας. Επομένως με τις γειτόνισσες, τους συναδέλφους, τους συμμαθητές, τις συνεπιβάτισσες με τους οποίους βιώνουμε μαζί αυτή την ασφυκτική πραγματικότητα, πρέπει να οργανωθούμε, ώστε να δίνουμε άμεσες απαντήσεις στα επιμέρους ζητήματα, οικοδομώντας ταυτόχρονα προοπτικές για τη συνολική **κοινωνική χειραφέτηση**. Με βάση την κοινή μας εμπειρία μπορούμε κατ'αρχάς να αποκτήσουμε μια κοινή αντίληψη της καταπίεσής μας και έπειτα να οργανώσουμε τις συλλογικές μας αντιστάσεις και να δημιουργούμε εστίες αμφισβήτησης και αγώνα.

Με αυτό το σκεπτικό η δική μας πρόταση είναι η **δημιουργία αυτοοργανωμένων, από τα κάτω, κοινοτήτων αγώνα** οι οποίες θα αναδεικνύουν και θα πολιτικοποιούν διαρκώς τις σχέσεις εκμετάλλευσης, κυρίως όταν αυτές πλήττουν τους πιο αδύναμους της κοινωνίας και είναι με αυτόν τον τρόπο αόρατες. Αυτές οι κοινότητες οφείλουν να χτίζουν πραγματικές σχέσεις αλληλεγγύης και συντροφικότητας τόσο στο εσωτερικό τους στον τόπο παρέμβασής τους, όσο και με κοινότητες από άλλα μέρη. Έτσι, μπορούν να στήσουν αναχώματα στην πατριαρχία και στο ρατσισμό, στις δομές τους κράτους και του κεφαλαίου, αλλά να τις γκρεμίζουν κιόλας, χτίζοντας αυτό τον άλλο κόσμο, κάνοντας τις προτάσεις τους πραγματικότητα εδώ και τώρα.

Εμείς ως γυναίκες και άνδρες, ως ντόπιοι και μετανάστες οργανωνόμαστε σε μια αναρχική κοινότητα αγώνα. Δηλαδή, μια **κοινότητα μάχης** ενάντια στην εξουσία και την εκμετάλλευση που προσπαθεί (και) στο εσωτερικό της να πραγματοποιεί τον κόσμο της ελευθερίας και της αλληλεγγύης αντιλαμβανόμενοι τις διαφορετικές θέσεις, ιστορίες και καταπιέσεις μας. Φυσικά δεν προτείνουμε στη κοινωνία να οργανωθεί με τον ίδιο τρόπο.

Προτείνουμε όμως σε κάθε χώρο εργασίας να δημιουργούμε ορατές και αόρατες κοινότητες εργαζομένων που αντιστέκονται στις εργοδοτικές καφρίλες και χτίζουν σχέσεις αλληλεγγύης μεταξύ τους. Σε κάθε σχολείο να φτιάχνουμε κοινότητες που εναντιώνονται στον εθνικισμό, την εξουσία των καθηγητών και των γονιών και στην πατριαρχία. Στα πανεπιστήμια να στηρίζουμε και να συμπράττουμε με τα αυτόνομα φοιτητικά σχήματα για κοινούς αγώνες μέσα και έξω από αυτά. Στους δημόσιους χώρους, στις πλατείες και στα μέσα μαζικής μεταφοράς να οργανωνόμαστε ενάντια στον διάχυτο σεξισμό, τις παρενοχλήσεις και τα βλέμματα των ανδρών. Να αντιδρούμε σε ρατσιστικές συμπεριφορές όπου βρισκόμαστε, να κάνουμε πράξη στην καθημερινότητα μας την κοινή ζωή ανάμεσα σε ντόπιους και μετανάστες. Να μην αφήνουμε μόνους τους μετανάστες στα κέντρα κράτησης και στα αστυνομικά τμήματα αλλά με έμπρακτη αλληλεγγύη να στηρίζουμε τους αγώνες τους.

ΣΥΝΤΡΟΦΙΚΟΤΗΤΑ – ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΑΓΩΝΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

υπόγειος ιλισός

Αναρχική Κοινότητα Αγώνα
στα Ανατολικά της Αθήνας

Επικοινωνήστε μαζί μας στο:
ypogeios_ilisos@espiv.net

Μάης 2019